

[Marius Buhl.]

de kommer ud. Det er der vist almindeligvis ikke noget at sige til. Jeg begyndte selv at læse, lige da jeg var fyldt 18 år, og kom ud, før jeg var fyldt 21. Jeg blev med det samme højskolelærer, og de ungdommelige fejl og umodenhedsfejl, jeg begik dør, er blandt det meget, jeg har fortrudt, og som kommer igen, når jeg sidder alene, det må jeg indrømme. Jeg ville ønske, at jeg havde været i besiddelse af nok så megen modenhed, og det er altså netop en større modenhed, man tilstræber ved at hæve alderen. Man tilstræber også en større udvikling, således at de pågældende bedre kan tage imod de fag, der undervises i i de to sidste seminarieår.

Jeg går altså ind for, at man hæver optagelsesalderen, men jeg vil dog gøre en lille undtagelse med forskolelærerinderne. Jeg kan ikke rigtig se, at det skulle være nødvendigt at hæve deres optagelsesalder til 20 år, for at de absolut også skal kunne blive 22 år, før de bliver færdige. Jeg tror, det er at sætte optagelsesalderen lidt for højt for dem. For det første kan det medføre, at vi mister nogle af disse unge piger, som vi gerne skulle have ind på forskoleseminarierne, og for det andet mener jeg heller ikke, at det er nødvendigt, hverken for deres uddannelses skyld eller under hensyn til deres senere virksomhed i de mindste klasser. Jeg vil mene, at man godt kan optage dem et år tidligere.

Optagelsen til det egentlige seminarium er jo skærpet betydeligt — som den ærede tidligere taler (Kaj Andresen) også pegede på. Det er med en vis beklagelse, jeg fastslår, at den er skærpet. Den er skærpet derhen, at de pågældende nu også skal prøves i fremmede sprog, og der kræves betydelig mere matematik end tidligere. Jeg siger, at det er med en vis beklagelse, jeg ser dette, men jeg ved, at det er et længe næret og vel også et rimeligt ønske fra seminariernes side. Grunden er jo den, at man på seminarierne har været altfor hemmet i undervisningen det første års tid, fordi elevmaterialet var så uensartet; man må frem til — siger seminarierne — en mere ensartet elevflok for at kunne tilrettelægge undervisningen rationelt med det samme — og det er vel nok rigtigt. Man har så for at klare det på en lempeligere måde for de elever, som i en lidt senere alder

kunne få lyst til at blive lærere — vel vidende, at det netop ofte er den allerbedste type at få ind på seminarieret og få uddannet til lærere — indført den bestemmelse, at 2 års ophold på en højskole, suppleret med enkelte fag, skal give adgang til optagelse. Det er en bestemmelse, som kan rumme en del, og jeg synes, man i udvalget må undersøge nøje, om man kan få så meget ud af den, at den virkelig kan tilfredsstille kravet om ikke at udelukke de folk fra seminarieuddannelsen, som ikke i en tidligere alder har haft lejlighed til at få en videregående uddannelse.

I kommissionsforslaget siges der, at kravene ellers skal være som til real- eller præliminæreksamen, og man går ud fra, at hvis disse eksaminer er bestået på en vis god måde, skal de give adgang til seminarierets 1. klasse, dog således, at der afholdes en prøve i skriftlig dansk og regning. Det er, synes jeg, i sin orden, og jeg kan ikke forstå, at denne passus ikke står i selve lovforslaget. Jeg ved dog godt, at der i lovforslagets § 10, stk. 3, står, at ministeriet efter forhandling med seminarierådet kan bestemme, hvilke aflagte prøver der skal kunne godtages — og det er vel de nævnte eksaminer, man dør tænker på.

Jeg vil gerne med det samme sige, at jeg går ud fra, at kravet om en prøve i skriftlig dansk og regning ikke skal opfattes som en desavouering af den af skolen allerede afholdte prøve i disse fag. Det ville der være så meget mindre grund til, som der ved de pågældende skoler er beskikkede censorer og en absolut ligelig censurering i fagene — skolerne har jo slet ikke selv noget med bedømmelsen at gøre. Men jeg går ud fra, at de her krævede prøver skal være med til at danne kriterium med hensyn til den egnethedsbedømmelse, der er tale om; og som man allerede er begyndt på ved nogle seminarier, og som man må tillægge stor betydning. Jeg vil gerne medgive, at besvarelsen af en skriftlig opgave, givet just med dette for øje, kan være af stor betydning i henseende til en egnethedsbedømmelse. Jeg ser derimod ikke, hvorledes en besvarelse af regneopgaver kan tjene samme formål. På dette punkt vil jeg mene, at man godt kan nøjes med at holde fast ved en vis absolut minimumskarakter ved den beståede eksamen. Jeg kunne snarere tænke mig i stedet